

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Radomska-Stęplewska

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2022 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w P.
(poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P.)

przeciwko (...) S A z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 7 kwietnia 2022 r.

sygn. akt V C 1044/21

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Małgorzata Radomska - Stęplewska

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w P., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, pozwem z dnia 7 lipca 2021 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W., na swoją rzecz kwoty 2.647,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 24 maja 2021 r. doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki O. nr rej. (...), należący do B. Ł.. Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową pozwanego. W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłacił kwotę 1.673,33 zł za szkodę w pojeździe. Kwota ta jest w ocenie powoda kwotą rażąco zaniżoną. W wyniku umowy cesji powód nabył wierzytelność przysługującą zbywcy wobec strony pozwanej w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. Powód zlecił wykonanie ekspertyzy, która wskazała, że koszty naprawy pojazdu to kwota 4.347,57 zł, zatem powód dochodzi zapłaty kwoty 2.674,24 zł. Powód wyjaśnił, że poszkodowany zgłosił szkodę w dniu 26 maja 2021 r. i roszczenie stało się wymagalne w dniu 25 czerwca 2021 r., od dnia następnego powód dochodzi zapłaty odsetek.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany przyznał, że wypłacił kwotę 1.673,33 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd. W ocenie pozwanego kwota ta zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody - nie ma podstaw do przyjęcia że koszty naprawy pojazdu przekraczają wypłacone przez pozwanego odszkodowanie. Pozwany podniósł, że gwarantował naprawę pojazdu w granicach ustalonej przez siebie kwoty odszkodowania - poszkodowany został poinformowany o możliwości bezgotówkowej naprawy pojazdu w sieci naprawczej (...). Zdaniem pozwanego działanie poszkodowanego, który odmówił naprawy w jego sieci jest działaniem zwiększającym szkodę.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2022 r., wydanym w sprawie o sygn. akt V C 1044/21, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu: zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.674,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26.06.2021 r. do dnia zapłaty (pkt 1), zasądził od pozwanego na rzecz kwotę 1.117 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu (pkt 2), nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu kwotę 1.12,50 zł z tytułu wydatków na opinię biegłego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

- naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 361 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że powód wykazał, iż zasądzone na jego koszty naprawy pojazdu były „celowe i ekonomicznie uzasadnione”,

- naruszenie art. 363 k.c. poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości przekraczającej wielkość poniesionej szkody,

- naruszenie art. 5 k.c. poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości przekraczającej wielkość poniesionej szkody, co jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa jakim jest roszczenie odszkodowawcze, które ma służyć tylko i wyłącznie naprawieniu szkody, czyli przywróceniu wartości majątku powoda do stanu sprzed szkody.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i obciążenie kosztami procesu powoda,
2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych przed Sądem II instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał w niniejszej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, rozważając przy tym całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął je za własne. Sąd Odwoławczy podzielił też rozważania prawne poczynione przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów naruszenia prawa materialnego - art. 6 k.c. w zw. z art. 361 k.c. oraz art. 363 k.c. i art. 5 k.c. poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości przekraczającej wielkość poniesionej szkody. Zdaniem apelującego, z uwagi na zbycie pojazdu w stanie nienaprawionym przez poszkodowanego wysokość szkody należało ustalić w kwocie odpowiadającej różnicy między ceną uzyskaną przez niego ze sprzedaży pojazdu a ceną możliwą do uzyskania za taki pojazd, ale nieuszkodzony, a nie - w wysokości odpowiadającej wartości (hipotetycznych) kosztów naprawy pojazdu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwany nie podniósł w odpowiedzi na pozew i po przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadka B. Ł., że koszty naprawy pojazdu mogą przekroczyć wartość rynkową pojazdu w stanie nieuszkodzonym, w związku z czym szkodę należałoby zakwalifikować jako całkowitą. Mając na uwadze powyższe oraz niewielki zakres uszkodzeń pojazdu wynikający z opinii biegłego sądowego i rozliczenie szkody jako częściowej przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym, Sąd I instancji zasadnie oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego na okoliczność wartości pojazdu w chwili zaistnienia szkody.

Odnosząc się do zarzutów apelującego dotyczących wyliczenia szkody poniesionej przez powoda, Sąd Okręgowy wskazuje, że podziela ugruntowane już stanowisko Sądu Najwyższego, że odszkodowanie należne poszkodowanemu w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego powinno być ustalone jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego (por. orzeczenia SN w sprawach: III CZP 91/18, III CZP 51/18, II CNP 41/17, II CNP 43/17). W uzasadnieniu postanowienia w sprawie III CZP 91/18 wskazano, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że dla powstania roszczenia o naprawienie szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu nie mają znaczenia późniejsze zdarzenia między innymi w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu. Zbycie rzeczy jest uprawnieniem właściciela tak samo, jak korzystanie z niej. Skorzystanie z tego uprawnienia nie może ograniczać wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania, ubezpieczyciel sprawy szkody powinien bowiem wyrównać uszczerbek w majątku poszkodowanego do pełnej wysokości szkody.

Zastosowanie wykładni art. 363 § 1 k.c. i art. 822 § 1 k.c. przyjętej w judykaturze w okolicznościach sprawy prowadzi do wniosku, że powodowi należało się odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom naprawy pojazdu, chociaż takiej naprawy poszkodowany nie dokonał i sprzedał pojazd w stanie uszkodzonym. Odszkodowanie to prawidłowo zasądzono w wysokości brutto, skoro poszkodowany jako osoba fizyczna nie będąca podatnikiem VAT, nie miał możliwości obniżenia należnego od niego podatku o kwotę podatku naliczonego. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów III CZP 150/06, odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego. Dodać należy, że powód na podstawie umowy przelewu wierzytelności nabył wszystkie wierzytelności wobec pozwanego wynikające z uszkodzenia pojazdu w związku ze zdarzeniem z dnia 24.05.2021 r., które pierwotnie przysługiwały poszkodowanemu, a więc w ramach przysługujących poszkodowanemu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Małgorzata Radomska-Stęplewska